



ORDER DER VERRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret.: Heuvellaan 11 Hilversum. Tel. 02950 - 10481

Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord.

Hilversum 6 januari 1964

Goeden avond,

We willen er eerst weer op wijzen dat wij in deze groep van sprekers niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij verzoeken u hier rekening mee te willen houden. En nu het onderwerp van deze avond:

L I E F D E K R A C H T A L S G E N E Z E N D E K R A C H T

De mens leeft als het ware op drie verschillende niveaus. Op het eerste, het stoffelijke organisme, leeft de mens zuiver materieel. Dit wordt praktisch automatisch gereguleerd.

Op het tweede leeft hij mentaal, d.w.z. dat hij associaties kent ten opzichte van de buitenwereld, waardoor ook reacties in hem kunnen optreden, die niet aan de werkelijkheid gelieerd zijn, maar alleen aan zijn eigen voorstellingsvermogen.

Dan hebben we het derde, het geestelijke vlak.

De mens beschikt buiten zijn directe stoffelijke mogelijkheden, over vele geestelijke. Al die mogelijkheden tezamen vormen een apart deel van zijn leven, waardoor hij vaak onbewust wordt beïnvloed en dat, eveneens onbewust, kan bijdragen tot zijn welbevinden of zijn ziek zijn.

Dit gesteld hebbende, en deze stelling is heel belangrijk, gaan we nu onze tanden in het onderwerp zelf zetten.

Wanneer wij werkelijk genegenheid kennen voor een mens, dan gaat zoals dat heet, ons wezen uit naar de ander. Dat is niet zo maar een gezegde. We weten dat b.v. genegenheid invloed heeft op de levenskracht, en wel in zodanige mate, dat partners die werkelijk lang met elkaar vergroeid zijn, de fluctuaties in levenskracht a.h.w. bij elkaar overdragen en ten dele kunnen compenseren. Verder weten wij dat ook op meer materieel terrein aanvullingen plaats kunnen vinden van b.v. bepaalde hormonen, afscheidingen en wat dies meer zij.

Het is dus niet alleen het hooggeestelijke, wat onder liefde wordt verstaan, maar ook al het andere, dat ergens op de gezondheid van de mens invloed heeft.

Wanneer nu een geest liefde kent voor iemand, dan is dat geen sensuele of sexuele liefde, dat is logisch, maar dat neemt niet weg dat ook hier het wezen uitgaat naar de ander. En zoals de aura's van mensen die elkaar genegen zijn onwillekeurig lichtelijk met elkaar verweven raken; een zekere harmonie tot stand brengen, zo zal het wezen van een geest die grote genegenheid heeft voor iemand, ook in diens uitstraling kunnen doordringen en daarmee harmonisch worden.

Het is belangrijk, dat we ook hier even nader definiëren: op het ogenblik, dat een contact bestaat tussen twee auras van ongelijk energetische lading, waarbij een wederkerige aanvaarding heeft plaatsgevonden (dat kan dus geestelijk zijn of materieel), zal de kracht zodanig overvloeien, dat de energie van beide, althans tijdelijk, gelijk is. Bij een energetisch defect in een van beide zal de ander naar beste krachten trachten, de energie toe te voeren. Dat is een feit. En dan gaan we ons afvragen: wat kun je daarmee doen?

Wanneer een mens ziek is, dan is hij ergens in disharmonie. Natuurlijk, we weten wel, er zijn oorzaken, die die disharmonie tot stand brengen, die we niet direct aan de mens zelf kunnen toeschrijven. Er kunnen b.v. vreemde lichamen in het menselijk lichaam binnendringen, er kan sprake zijn van verschillende viri, allerhand kleine ziekteveroorzakers b.v. uit de familie der cocen. Maar hoe het ook zij, het eigen evenwicht is verstoord, er is een disharmonie. Het lichaam tracht die disharmonie te herstellen door energie toe te voeren naar de plaats, waar de disharmonie ontstaan is. Bij infectie zien we dat heel snel, we zien de temperatuur in het geïnfecteerde deel van het lichaam stijgen. We zien vaak, dat daar een grotere stuwning van bloed ontstaat, wij ontdekken, dat de witte bloedlichaampjes daar veel actiever zijn dan elders. We ontdekken verder heel vaak, dat ook de zenuwen, juist in die omgeving veel gevoeliger zijn geworden, als extravering, zou ik haast zeggen, om duidelijk te maken, dat er iets niet in orde is en om aldus "het nieuws van het front" steeds op de voet te kunnen volgen. In dergelijke gevallen kunnen wij niet verwachten, langs de weg van genegenheid, van uitstraling of wat dan ook, die infectie zonder meer te kunnen opheffen. Maar wat we wel kunnen doen, is een zodanige overmacht scheppen, een zodanige hoeveelheid van energie, van levenskracht en ook vaak van harmoniserende werking, dat de infectie, misschien zelfs in een tiende van de normale tijd, geneest. De medicus kent die verschijnselen wel, maar weet er over het algemeen niet al te goed raad mee. Hij spreekt dan b.v. over psychosomata, waarbij we de geneesmiddelen ondersteunen door het beïnvloeden van de mentaliteit van de patiënt, het erkennen van diens problemen en van zijn disharmonisch aspect. Dat is natuurlijk heel mooi, maar een dergelijke vakkennis plus een dergelijke behandeling vergen onnoemelijk veel tijd. En per slot van rekening is het toch altijd weer het lichaam van de mens zelf, dat moet reageren.

Wanneer wij, zoals we hier samen zijn, een sterke gedachte opnemen, een gedachte van goedwillendheid, een aanvaarding van mensen, die ziek zijn, dus disharmonisch, en wij stralen deze kracht uit met heel ons wezen, zonder enig voorbehoud, dan zal degen, op wie deze kracht gericht is, dit ervaren. Niet als een openbaring of een onmiddellijke beïnvloeding, maar zijn vitaliteit zal toenemen. Bepaalde disharmonieën verdwijnen dan een beetje en uit den aard der zaak zijn daarbij de psychisch veroorzaakte ziekten het, die het eerst het loodje leggen. Wij kunnen met het uitstralen van een enkele gedachte reeds veel doen. Maar hoe moet de

mens zich dit voorstellen? Dit is een grote moeilijkheid.

Wanneer mensen bij elkaar zijn, komt de aura van de een inaanraking met die van de ander. Dan kunnen we ons voorstellen, dat er een zekere overdracht plaatsvindt. Wanneer nu mensen verder van elkaar af zijn, maar ze staan nog met elkaar in verbinding, dan kunnen we ons ook nog voorstellen, dat dat als een soort telegrafische verbinding zal gaan. Maar op het ogenblik, dat we helemaal geen houvast meer hebben, geen materiële houvast, dan staat men voor het probleem, hoe ik die kracht moet sturen, wat ik ermee doen moet. En dan zijn de oplossingen misschien eenvoudiger dan u denkt. In de eerste plaats kennen we de oplossing, waarbij de geest als bemiddelaar optréedt. U wilt mensen genezen en er is een geest, die dat ook wil. Uw kracht, uw energie, uw kennis van de ziekte of de ziekte, wordt door de geest geleid naar het juiste doel. Fantastisch mooi. We hebben in Engeland vele mensen, die op die manier werken en soms met groot succes.

Maar wanneer die geest er nu niet is en wanneer je niet mediamiek genoeg bent, om het contact met die geest aan te voelen, wat kun je dan doen?

Dan beginnen we met het simpelste van het simpele. Op het ogenblik, dat ik mijn concentratie richt op b.v. een beeld, een gelijkenis, een personificatie of zelfs maar een schematische uitdrukking van de persoonlijkheid, dan zal ik als mens de beschikking hebben over iets, wat tastbaar is voor mij, waarmee ik kan manipuleren, kan handelen. En waar dit in mijn bewustzijn gelijk wordt gesteld aan de patiënt, die ik behandel, verkrijg ik een automatische gerichtheid op die patiënt.

Dan komen we aan het volgende punt. Wanneer de geest een mens wil genezen, hoe kan die geest dat dan doen? De mens heeft uiteindelijk nog bepaalde stoffelijke mogelijkheden, de geest niet. De geest kan niet, zoals men zich dit wel eens voorstelt, beginnen met de zaak zoeens te bekijken en dan b.v. zeggen: Hé, ik zie daar een niersteen zitten, dan daarop zijn vierdimensionale hand uitsteken, de steen pakken en weggooien. Het dematerialiseren van dergelijke dingen, een geestelijke operatie dus, komt zelden voor en vergt heel wat meer dan men zich voorstelt. Maar de geest kan wel iets anders doen. Hij kan deel uitmaken van het denken van de mens. Dat is een heel belangrijk punt. Wanneer die geest niet zichzelf wil blijven ten koste van alles, maar een zeker eenheid ambieert met degeen, die hij helpen wil, wanneer hij probeert, ons a,h,w, met deze te versmelten en zo zijn krachten over te dragen, dan bereikt hij het menselijk denken en dat is wel te beïnvloeden. En als dat menselijk denken voldoende juist wordt beïnvloed, dan ontstaan in dat lichaam een reeks van suggestieve toestanden.

Wat is zo'n suggestieve toestand? zult U zich afvragen. Wel, heel eenvoudig. U hebt allen wel eens gehoord van de mogelijkheden, die men heeft b.v. om iemand door sugges-

gestie brandblazen te doen krijgen, terwijl men hem aanraakt met een stukje ijs. En U hebt ook wel eens gehoord van mensen, die zo'n hekel aan hun werk hebben, dat ze ineens storingen in hun bloedsomloop krijgen, reumatisch, enz. alles lichamelijk, alleen maar, omdat ze geestelijk hun arbeid niet kunnen aanvaarden. Wanneer we nu een dergelijke toestand in het denken van een patiënt tot stand kunnen brengen (en dat kan de geest) en daarbij die beïnvloeding nog houden op het onderbewuste vlak, zoveel mogelijk, zodat de mens zelf er niet al te veel over gaat nadenken, dan wordt in dat lichaam zeer veel gecontroleerd en gewijzigd. Het hele spel van interne secreties, van hormonenafscheiding valt nu binnen het bereik van de geest. En wanneer dat een kwaal is, die in een kortere tijd, laat ons zeggen, in 24 - 72 uur, kan worden opgelost, dan heeft de geest daar helemaal geen moeite mee. Doordat hij een volkomen genegenheid kent, kan hij de mens volkomen aanvaarden, zijn eigen levenskracht overdragen aan die mens en een suggestie scheppen, waardoor die kracht op de meest juiste wijze gebruikt wordt.

Nu weet ik wel, dat er altijd weer moeilijkheden zijn op dit terrein. In de eerste plaats, hoe weet je, dat het gebeurt? Dat weet je niet, dat voel je hoogstens aan. Maar het menselijk bewuste weten is meestal pas mogelijk na de feiten. U moet eerst het feit hebben en dan komt de wetenschap. Voor het feit tot stand is gebracht, blijft hoogstens het experiment, dat, vooral wanneer het gaat om geestelijke waarden, grotendeels op een zeker aanvoelen is gebaseerd en niet op wat anders. En dan zeggen we: Hoe kunnen we nu hier iets mee doen? en dat is, geloof ik wel, het hoofdonderwerp van vandaag.

Nu wil ik allereerst eens proberen, u duidelijk te maken, wat wij verstaan onder liefde. De liefde, waarover wij spreken, is steeds een zo volkomen mogelijke eenheid. Die eenheid gaat uit van het voornaamste deel van de mens en dat is zijn geest, want, nadat de stof wegvalt, blijft de geest voortbestaan. Daar, waar de stof faalt, kan de geest zich terugtrekken en voor zich een nieuwe werkelijkheid scheppen. Elke werkelijke liefde bij de mens is gebaseerd op de geest.

In de tweede plaats: in de Kosmos bestaat een groot aantal tegenstellingen. Wij kennen die als licht/duister, goed/kwaad, links/rechts, boven/onder, enz. Ze zijn de grenzen, waartussen wij werken. Op het ogenblik, dat ik liefheb, tracht ik in mijzelf een paar tegenstellingen tot eenheid te maken. Ik/jij, dat zijn twee verschillende dingen. Daar-tussen ligt een ruimte en in die ruimte kan van alles ontstaan. Er kan tussen ons een grote of een kleine afstand staan, maar door de definitie ik/jij hebben wij gesteld, dat er een verschil is. Op het ogenblik, dat we in de plaats van dit ik/jij het "wij" kunnen plaatsen, het wij, het woord voor het samengestelde ik a.h.w., heffen wij een tegenstelling op. Alle kracht, die normaler wijze gebruikt wordt, om deze tegenstelling in stand te houden, komt op dit ogenblik

terbeschikking. Zij is vrij. Wanneer wij een bepaald doel hebben en onze krachten, geestelijke en anderszins, stuwen in die ene, juiste, richting, dan hebben wij een deel van onze wereld gericht om daarmee een tegenstelling te overbruggen.

Nu komt de quaestie, dat wij ergens door die genegenheid, door die liefde, een tegenstelling opheffen, zodat ik deze liefde direct kan richten op mijn patiënt. Maar die patiënt is niet erg harmonisch en ik zal dus uit mijzelf a.h.w. de kracht moeten putten, ik heb geen andere bron meer.

Er zijn grote genezers geweest, die dan ook dat begrip "liefde" anders zagen. Voor de normale mens is de relatie ik/mensheid normaal. De wereld buiten je vormt een tegenstelling tot je eigen wezen, die met heel veel moeite in balans wordt gehouden en waarmee een zekere harmonie mogelijk is.

Maar

Maar menige grote genezer heeft gezegd: Ik heb de wereld en de mensheid lief en sprak niet over zichzelf als verschillend van de mensheid, maar als deel van haar, dus ook van elk deel, dat mens zou zijn. En dat is een interessant punt, want nu is de tegenstelling mensheid/ik, een van de grootste spanningen in het menselijk bestaan, opgeheven, d.w.z., dat ong. 70%, die normaler wijze gebruikt wordt om hierin de juiste relatie te scheppen, tijdelijk, en soms zelfs blijvend, ter beschikking komt. En wanneer nu een ziekte komt, dan is dat grote Ik, die mensheid, waarmee men door liefde verbonden is (ook al weet die mensheid dat niet), gelijktijdig de bron, waaruit men krachten kan putten. Men beschikt dan over het potentiaal van de mensheid en de ander is ook deel van de mensheid. Hij is a.h.w. een deel van het Ik, waarop de energie van het totale, nu als organisme fungerende menselijk "zijn" gericht kan worden.

Het opwekken van mensen uit de dood lijkt de moderne mens onmogelijk. Maar de vraag is, of dit wel onmogelijk blijft, wanneer alle levenskracht en energie van de gehele mensheid als bron dient voor de energie, die noodzakelijk is voor een schepping geest/stof, die tot stand kwam, ongedaan te maken. Mogelijk is het zeker. Maar zelfs hier schakelen we nog veel uit, want wanneer ik zeg ik/mensheid wordt wij/mensheid, dan heb ik mij nog altijd beperkt, vooral als ik in de stof leef, tot het menselijk ras, tot een bepaalde vorm van bewustzijn en bestaan dus. Ik zou moeten zeggen: Kosmos. Ik ben deel van de Kosmos, de Kosmos is deel van mij. Dat is niet alleen meer dan een feitelijke vaststelling. Want dan ga ik nog steeds vanuit mijzelf de Kosmos benaderen, maar een quaestie van identificatie.

Volledige liefde is volledige versmelting van het ik met de Kosmos, voor zover die aanvaardbaar en nog begrijpbaar is voor het ik.

En dan zijn er plotseling allerhand geestelijke sferen en krachten eveneens binnen ons bereik gekomen. Nu weet ik wel, dat het voor de doersneemens haast nooit mogelijk is,

wel, dat het voor de doorsneemans haast nooit mogelijk is, om, zelfs maar voor een kort ogenblik, deze fusie van het ik met het Al-tot stand te brengen. Maar wanneer wij spreken over de liefde als geneesmiddel, want daar komt het eigenlijk op neer, dan moeten we toch wel begrijpen, dat dit de theorie is. En ofschoon de meeste mensen hun theorieën ver vooruit zien gaan op hun practijk (als u het niet gelooft, kunt u kijken naar de staatkundige theoretici, die bezig zijn, uw staat voor u te regelen tot een welvaartsstaat), zo kunt u toch aan de andere kant alleen aan de hand van de theorie en van de mogelijkheden, die reeds bewezen zijn, een beeld krijgen van de wijze, waarop wij zelf moeten kunnen reageren. Wanneer deze liefde nu betekent een wegcijferen van het ik, dan blijft alleen nog de vraag bestaan: wat is dat ik dan op het ogenblik? Antwoord: het is niets meer dan een impuls of gedachte, die het grotere geheel op een bepaald ogenblik beweegt of motiveert. Omgekeerd zal, zolang het ik niet actief is en die toestand blijft bestaan, het gemotiveerd en bewogen worden door de Kosmos.

Hier vinden we een aardige oplossing voor vele, anders onoplosbare aspecten. Een Jezus b.v. met Zijn onmetelijke vermogens tot genezen en het doen van wonderen; ten met Zijn macht over mensen, die op een gegeven ogenblik ineens machteloos schijnt te zijn en zich naar de slachtbank laat leiden als een lam. Dat is niet in overeenstemming met de mens, die wij kennen. Maar die mens is, zo lang Hij de leraar is, in harmonie met de Kosmos. Hij is op bepaalde ogenblikken de gedachte, die de Kosmos beweegt. Op andere ogenblikken is het de Kosmos, die Hem beweegt, maar hij heeft geen, daarvan gescheiden bestaan. Hij is voor hen, die het niet beseffen, slechts de personificatie van die Kosmos. Zo gezien wordt Zijn hele leven, Zijn wel-en niet kunnen volbrengen van sommige dingen, begrijpelijk. Voor elke ingewijde, voor elke grote wonderdoener, waarover gesproken wordt, kunnen wij een soortgelijke verklaring vinden. Er is dus de Kosmische liefde. Wij kunnen die Kosmos nooit volledig liefhebben. Er zijn een massa mensen, die zich bepalen tot een soort verliefdheid op de Kosmos, maar dat is geen liefde. Een verliefdheid is een eisen, een verlangen, een begeren, een liefde een haast begeerloos, schenken; het slechts beantwoorden van het andere waarvan men deel uitmaakt.

Voor de geest geldt dit alles natuurlijk precies zo. Wanneer ik kosmisch denk, dan denk ik niet alleen aan de mens, ik denk aan aldatgene, wat er bij behoort, d.w.z. alle sferen vanaf de grootste ebgeelen en goddelijke Machten tot mijzelf toe en tot het laagste, wat er in de mensheid kan bestaan. Dit alles tezamen is de bron van mijn kracht. Kijk, dat is natuurlijk een geloofsquaestie en dan komen de vragen van U: Is het dan niet beter, om gewoon aan gebedsgenezing te gaan doen? Ik geloof het niet. Een gebedsgenezing is over het algemeen een beroep op een hogere kracht, waarbij het gevoel van verbondenheid met die Kracht, niet primair wordt gesteld. Het is een afwachten en dit liefhebben is een daad. Nu kan ik u een hele hoop gaan vertellen over alles, wat ermee samenhangt, met die genezing, Ik zou

u kunnen vertellen b.v., dat kanker-genezen kan worden. Want wat is kanker? Kanker is een woekering, die ontstaat doordat cellen disharmonisch zijn geworden ten koste van omringende weefsels. Daar komt het op neer, en wanneer wij dus harmonie terugbrengen, dan brengen wij ook die kanker terug tot het punt, waarop zij ofwel niet leven kan binnen het organisme: de zgn. inkapseling, ofwel wij brengen haar zover, dat zij teloor gaat, doordat zij zich oplost in weer normale cellen, van normale grootte.

Wij kunnen dat zeggen voor elke kwaal, die u zich denkt kunt. Maar u hebt er niets aan, want het gaat hier niet om de kwaal. Zonder te zeggen, dat, wat ik bedoel nu een panaceum is, waarmee u alles in orde kunt maken; van reumatiek tot een ontstoken keel, van een ingegroefde nagel tot een blinde darmontsteking toe (dat is misschien wat overdreven, maar we kunnen het wel anders gaan zeggen); maar, wanneer wij ons bewust zijn van de liefdekraft, die rond ons is en wij zijn bereid, onszelf daarin voor een ogenblik te verliezen; dan zullen wij een onmiddellijke verbetering ervaren van alle ziektesymptomen, die door een vergroting van levenskracht en een toename van harmonie, nog binnen een, voor het lichaam aanvaardbare, tijd, bestreden kunnen worden. Dat formuleer ik niet zo maar voor niets, per slot van rekening zijn bepaalde dingen soms zo veregd, dat de levenskracht niet meer voldoende is, er zijn bepaalde ziekten, waarbij je kunt zeggen: hier kunnen wij de harmonie niet meer brengen, die het lichaam herstelt, dat vergt te veel tijd. Maar in doorsnee, ja, dan kunnen we veel doen.

Wanneer u zich a.h.w. overgeeft aan het hogere en u daarmee verbonden voelt, zonder zelf iets te willen, dan hebt u al het eerste punt gescoord. U hebt misschien allemaal wel eens gehoord van het zgn. heilig olieel? Dat is een zalving, die men tot voor kort het sacrament der stervenden wilde noemen, een zalving, die de mens werd gegeven op het ogenblik, dat hij eigenlijk praktisch al de wereld moest verlaten, daar was niets meer aan te doen. Nu zijn er heel veel gevallen geweest, waarbij dit olieel, dit sacrament, zoals men het noemt, praktisch samenviel met een aanmerkelijke verbetering in de toestand. Nu wil ik niet zeggen, dat die zalving dat heeft gedaan, ontkijk ook niet zeggen, dat God dat was dat sacrament heeft gedaan, of schoon velen dat misschien graag zouden horen. Wat echter is er gebeurd?

De mens sluit zijn vrede met God, hij aanvaardt het onvermijdelijke en hij wordt nu verzekerd van God's liefde. Hij hoeft niet meer bang te zijn en daardoor ontspant hij zich volledig. Hij aanvaardt het Goddelijke en gelooft in een Goddelijke liefde en God is voor hem ergens Kosmisch. Hij boort een grote krachtbron aan. En naar mate zijn geloof en zijn overgave vollediger zijn, verkrijgt hij een grotere kracht. Is het dan wonder, dat het lichaam daarop met een opflikkering, soms zelfs met een genezing, met een directe verbetering reageert? Helemaal niet. Wanneer we het bezien

vanuit dit standpunt, is het geheel begrijpelijk.

Maar waarom hebben we die symbolen dan nodig? De geest kan natuurlijk ook zeggen: wij stellen een bepaalde methode in, wanneer er een zieke is, dan neem je water en je wijdt dat water, je besprenkelt de zieke ermee, je smeert hem in met, voor mijn part, margarine, roomboter of slaolie, duvelt niet, als hij maar daarin ziet de verbondenheid met de geest. Dan kan die geest misschien op die manier gemakkelijker aanvaard worden door de mensen. Maar waarom een vaste formule, die maar voor weinigen volledig werkzaam is? De geest heeft de mensheid lief, de geest heeft ook de Schepping en de Kosmos lief. En naar mate het bewustzijn van de geest hoger stijgt, is zijn aanvaarding van dat geheel grootser, meer omvattend. Het is, of hij vergroot met al die raadse- len, al die verschillende punten van bestaan, van weten van ontwikkeling, van schepping, die er in het Al gelegen zijn.

En zo zal de hogere geest ongetwijfeld gemakkelijk kunnen genezen. Maar er komt ook een ogenblik, dat hij zo ver van de mens verwijderd is, dat zijn liefde niet meer gericht kan zijn op een enkel mens. Wanneer twee mensen elkaar liefhebben, dan zal men zeggen: ik houd van dat ene haar op zij bij je slaap, dat is dat, wat ik liefheb en dat zal ik gezond maken en behouden. O, zeg je, ik houd van de hele mens. De geest, die hoog stijgt, ziet de Kosmos. Hij gaat erin op, in die Kosmos, hij bemint die Kosmos met heel zijn wezen. Maar die Kosmos is één geheel, een geheel, waarvan de mens uiteindelijk maar een haartje of een huidschilvertje is of nog minder. En daarom zal die hogere geest slechts zelden als onmiddellijk genezend optreden.

De lagere geest kent die eenheid niet zo volledig, maar ook hij kent die liefde, die genegenheid. En voor hem is het nog mogelijk, de mens te zien als een zeker individu, nog apart staand van het andere en nog afzonderlijk bereikbaar a.h.w. En dat is natuurlijk van menselijk standpunt uit bezien, mooi en goed. Want nu kan wel de aandacht gericht worden op dat ene wezen. Die geest kan de mens liefhebben en genezen.

Maar hoe kan hij dat, wanneer hij niet in staat is, door te dringen in het wezen van de ander? Er moet altijd weer een, desnoods neutrale, factor zijn, die de aanvaarding van de geest of zelfs maar de overgave aan hem tot stand brengt. En dan behoeft het van de mens uit geen liefde te zijn, zelfs niet een volledig geloof of een volledige overgave. Het is voldoende, wanneer er sprake is van een zich niet verzetten tegen deze kracht, een willen aanvaarden en daarvoor is meestal een medemens nodig. Er is iets nodig, wat in de patient hoop wekt, er is iets nodig, wat in die mens de aanvaarding van het hogere a.h.w. naar voren schuift, het verzet tegen het leven en tegen zichzelf voor een ogenblik breekt, opdat hij kan aanvaarden.

En daar hebben we een zeer belangrijk punt, want de geest kan misschien nog wel levenskracht geven aan iemand,

die helemaal neutraal is. In de korte ogenblikken van stilte kun je dan toch nog zeggen: hier weer wat energie erbij. Maar als je harmonie moet gaan brengen, daar moet je tijd voor hebben. Levenskracht, die gooie je desnoods als een Jupiter met een bliksemschicht naar beneden, daar beroer je een mens mee en dan is hij voor een ogenblik beter. Zeker het kan rendabeler, het kan beter, maar bereiken kun je hem nog en een enkel ogenblik van ontspanning kent haast ieder mens. Maar hoe moet ik die kracht nu omzetten in harmonie? Daarvoor moet er een mogelijkheid zijn, om met die mens mee te denken, om hem ook mee te trekken in mijn denken, a.h.w. mijn vibratie, mijn uitstraling als geest op te leggen aan een mens. Dat kan hij meestal niet alleen en daarom heeft de geest, met al zijn grote liefde voor de mens, soms heel grote moeilijkheden, wanneer hij wil genezen. Want hij moet een mens treffen, die volledig aanvaardt. Hij moet een mens treffen, die zelf streeft naar harmonie, niet door met zichzelf te strijden daarover, maar door het zijnde eenvoudig zonder meer voor een ogenblik te aanvaarden. En het is hier, dat de mens en de menselijke kracht vaak sterker zijn dan die van de geest.

Het schenken van levenskracht, vrienden, dat kan vanuit de geest vaak gebeuren, maar het is zelden voldoende. Wanneer een mens ziek is en de ziekte wordt door zijn eigen disharmonie veroorzaakt, dan zou je hem levenskracht op levenskracht kunnen geven en toch alleen maar zijn lijden intenser maken. Want, waar die bron van het lijden ten dele ook in zijn eigen gesteldheid ligt, in zijn denken, in zijn strijd misschien tussen geest en stof, zou het lijden door het intenser worden van de levenskracht alleen maar eveneens intenser worden, zou het verschijnsel sterker worden in plaats van minder sterk. Iets, wat we overigens ook wel kennen, want zo lang er nog een klein verzet is, wordt in het begin, wanneer dan levenskracht wordt gegeven, de kwaal, voordat ze gaat genezen, eerst nog erger. Daarom hebben we de mens nodig.

De mens, die helemaal alleen werkt, kan iets bereiken. Hij kan kundig zijn, hij kan een zekere genegenheid voor de mensheid of voor een mens hebben en daardoor een ander helpen, maar op het ogenblik - en dat is nu weer een typisch verschijnsel bij de mens - dat hij de ander beschouwt als volledig deel van zichzelf, weigert hij, zich te realiseren, dat hij meer kan doen dan alleen maar automatisch wat compenseren. Ik geloof, dat ook dat wel een punt is, waar ik op mag wijzen. Mensen, die dus in de stof elkaar liefhebben, lange tijd samen leven, zouden in staat zijn, veel meer voor elkaar te doen. Maar ze hebben elkaar a.h.w. als vanzelfsprekend aanvaard, ze compenseren elkaar. Als de een wat ziek is, dan geeft de ander haast automatisch wat kracht. Hij wordt er misschien ook wat ellendiger van, maar meer merk je dan niet. Maar het begrip: dat die liefde ook zou kunnen betekenen: "Ik besta niet, mijn hele kracht en al, wat ik ben is nu in jou", daar komen ze niet gemakkelijk op. En daarom wijst de praktijk uit, dat de beste resultaten bereikt worden tussen mensen, die elkaar niet zo intiem kennen. Het is

eigenaardig misschien, maar het is waar, want hier is nog het verschil, hier is de aanvaarding.

Mag ik even een aardige opmerking er tussen door plaatsen. Zodra mensen meer dan tien jaar gehuwd zijn, leven ze niet meer met elkander, maar met het droombeeld, dat ze zich van elkander geschapen hebben. Dat droombeeld bezit zeer vele fouten, al is het alleen maar om voor de eigen fouten te compenseren. Het kent zelden de volledige werkelijkheid. Dat is een van de vele voorbeelden van wāan, die optreden, maar juist die wāan kunnen we niet gebruiken. Liefde moet niet gebaseerd zijn op een denkbeeld, dat ergens ver weg leeft, moet niet gebaseerd zijn op een schim, waarachter de werkelijkheid schuil gaat, het moet een aanvaarding, een doordringing zijn van het wezen van de werkelijkheid zelf. En daarom stellen we, dat de mens over het algemeen, zowel bij de behandeling, zoals dat heet, op afstand - dus door het uitzenden van geestelijke krachten - als bij contact-genezen, altijd het beste een vreemde is. Het klikt een beetje vreemd en toch is het zo. De vreemde zal de patiënt zien, zoals die is in zijn toestand, in zijn ellende. Hij zal niet geneigd zijn, zoals de mensen, die te dicht naast elkaar leven, om iets van elkanders toestand weg te praten of te vermoeden, dan wel een oorzaak, die misschien gemeenschappelijk is geschapen, weg te denken. Er is een volledig eerlijke benadering mogelijk en in die benadering, die concentratie van eigen wezen op de ander, zal die mens alle kracht, waarover hij beschikt, op de ander richten. Maar alle geest, die met hem in harmonie is, daardoor eveneens de mogelijkheid geven, zich op de zieke te richten. En wat blijkt nu? Dat waar de geest het snelst levenskracht gooit, de mens over het algemeen gemakkelijker harmonie gooit. Het menselijk ras, als geheel bezien, klikt dat misschien wat ongehoofwaardig, maar de mens kan de mens gemakkelijker begrijpen. Ze hebben een gezamenlijke wereld. Zij leven met de zelfde problemen, met dezelfde vertekeningen der werkelijkheid, met dezelfde vormen van egocentrisch denken en egoïsme. En wanneer voor een ogenblik een mens zichzelf uitschakelt, is hij a.h.w. reeds afgestemd op alle problemen, die hij in die ander zal vaststellen. Wanneer in de mens, die benadert, dan bovendien nog een begrip ligt voor de fout, voor de onconventieelheid - dat behoeft niet eens een weten te zijn, het kan ook een aanvoelen zijn - dan zal zijn eigen wezen, de daarin levende harmonie, de wereld van die ander binnendringen. De menselijke trilling is makkelijker te dragen, makkelijker te aanvaarden, dan menige geestelijke trilling. Daarom kunnen wij dus ook zeggen, dat de zgn. directe genezende krachten - dat is in feite een harmonisatieproces - in doorsnee van de mens gemakkelijker uitgaan dan van de geest.

Ideaal is natuurlijk een samenwerking van mens en geest, maar daarvoor bestaan bepaalde voorwaarden: in de eerste plaats de mens, die met die geest samenwerkt, moet afstand doen van zijn eigen menselijkheid, althans voor een.

zekere tijd. Hij moet kunnen dóórdringen in het denken, in het bewustzijn a.h.w. van de geest en die geest toelaten, ook zijn eigen visie, zijn inzichten, vooroordelen, opvattingen e.d. te wijzigen. Kan dat echter, dan vormen zich al snel de grote mogelijkheden voor gehele groepen mensen.

Eén enkele mens, die op deze wijze een juist contact krijgt en waarmee de anderen voldoende harmonisch zijn, kan de invloed, die nodig is, van de geest + de harmonie, die de anderen zullen uitdragen, a.h.w. samenvoegen. We krijgen dan te maken met centrale punten. Ik wil niet vervelend worden, door er weer op te wijzen, dat die punten overal wel bekend zijn.

We weten b.v., dat zelfs bepaalde geestelijke wonderen: uitdrijving van duivelen, maar ook genezingen (in Italië komt dat o.m. nog voor en in Griekenland) vaak geconcentreerd zijn rond een bepaalde priester. De anderen werken er wel aan mee, de gelovigen misschien ook wel, maar het is die éne priester, die het brandpunt is en als die éne er niet is, dan gaat het niet. We zien dat ook vaak met genezende media. Wij zien dat op andere wijze ook bij bepaalde artsen en chirurgen, die alleen door hun aanwezigheid - ze behoeven dus zelf nog niet eens te behandelen - incens het gemakkelijker stellen van een diagnose" mogelijk maken, een snellere en juistere therapie, een snellere verbetering en genezing van de patient. Bewust of onbewust kan de mens dus het brandpunt zijn en daarbij vele anderen helpen.

Om dat brandpunt te zijn, moet de mens de ware liefde kennen, de liefde, die niets voor zichzelf vraagt. Het moet een deel van zijn wezen zijn, om te helpen en te genezen, ja, wat meer is, hij moet a.h.w. een herstellende functie van anderen worden. Op het ogenblik, dat hij dat is, blijkt hij, vaak met de geest harmonisch zijnde, wonderen te kunnen doen, die dan misschien technisch verklaarbaar zijn, maar desalniettemin door anderen niet gemakkelijk nagedaan kunnen worden.

Daarmee heb ik eigenlijk het hoofdbeeld, dat ik vanavond wilde creëren, wel afgerond. U weet nu zo'n klein beetje, hoe het staat met mens en geest. U weet, wat die liefde voor een rol speelt. En laat mij nu eens proberen, om daar nog enkele praktische conclusies aan te verbinden.

Liefde in de werkelijke zin engelboof zijn praktisch identiek. Beide zijn immers een kritiekloze en volledige aanvaarding. Juist daarom is de liefde voor geest en mens zo buitengewoon belangrijk en schept zij de meest juiste en Kosmische relaties. Wanneer wij anderen willen helpen en levenskracht en harmonie schenken, dan zullen wij dat op een soortgelijke wijze moeten doen. Als mens zul je dan ook a.h.w. jezelf prijs geven. Je zult zoeken, een absolute eenheid te bereiken, met handelen, met denken, met woorden, met werken, met gedachten, met het grotere, dat je uit wilt drukken.

In de tweede plaats moeten we wel begrijpen, dat een

liefde, die niet geopenbaard wordt, in heel veel gevallen geen werkelijke liefde is. Ik heb er al op gewezen, dat men door gewenning, door idealisatie heel eigenaardige beelden krijgt en ik mag ter vergelijking hier misschien wijzen op de filmsterverering. Er zijn op het ogenblik een hele hoop meisjes in Engeland, die een nieuw soort insect liefhebben: De "beetles". Ik geloof, dat zij die liefde alleen maar kennen, omdat zij het object van hun liefde niet werkelijk kennen. Dat betekent dus, dat we niet moeten stilstaan alleen maar bij schwärmerei, bij gedachten. Er moet een daad geboren worden. En of dat nu de daad is van een Florence Nightingale, die haar liefde voor de mens uitte, door de slagvelden op te gaan en de zieken te verzorgen of dat dat de daad is van een mens, die symbolisch iets schenkt, iets geeft of de daad van een mens, die zichzelf een ontbering oplegt om de wille van een ander, doet er minder toe. Het gaat niet om de manier waarop, maar het gaat om het feit, dat de genegenheid, de liefde, de eenheid, buiten de stoffelijke dingen om, verder voor het ik tot uitdrukking komt in een daad. Maak het waar voor jezelf, confronteer jezelf met de gevolgen ervan. Op die manier alleen bereik je een stelling, waarbij die liefde voor jezelf reëel is. Waarbij je niet jezelf verliest in dromerijen, in misschien hoog geestelijke idealen of verdwazing van stoffelijke voorstelling. Alleen op die manier kun je, omdat je er mee leeft, een waarlijke harmonie scheppen, een waarlijke liefde, die overdrachtelijk kan zijn.

Nu wil ik er nog op wijzen, dat dat paranormale genezen niet, zoals men wel eens onderstelt, het voorrecht is van een enkeling. Men denkt daarvoor moet je een magnetiseur zijn. Natuurlijk, het is prettig, als dat zo is, maar het is niet het criterium. Het criterium is, of u zelf kunt vergeten en uw hele wezen en kracht uitstorten, om een ander te helpen. Dan kan de magnetiseur misschien iets meer levenskracht geven, maar daar kan de geest altijd compensatie voor geven, maar de harmonie kunt u zeker geven en daarmee de eerste impuls, die nodig is voor het genezend proces.

Ge dus niet uit van het standpunt, dat u niets kunt. U kunt echter niet genezen, dat zeg ik u, wanneer u met uzelf overhoop ligt. Het is niet erg, dat u een kwaal hebt. Iemand, die een kwaal heeft, die ziek is, kan net zo goed nog een ander genezen, maar niet, wanneer hij tegen zijn eigen kwaal in verweer is. Op dat ogenblik is er in hemzelf geen harmonie en hoe kan hij dan harmonie brengen aan een ander? Ook een punt om te onthouden.

Dan: kunnen wij met bidden iets doen? Ja, misschien wel. Het ligt er maar aan, wat bidden voor u is. Kunnen we het misschien met incanteren? Misschien, het ligt eraan, hoe u het doet, wat het voor u betekent. Kunnen we iets doen met een ritueel? Ongetwijfeld, als het de juiste betekenis voor u heeft, maar alleen dan. Er bestaat geen enkele vaste procedure, onthoudt u dat goed, er bestaat geen vast gebed, geen vaste bezwering, geen vaste incantatie-formule, geen vaste hekserij of tovenarij, geen vaste rite, er bestaat al-

leen maar een volledige overgave aan het doel uit liefde, uit aanvaarding van de Kosmos, van al en ook van de mens, hoe u die ook voor uzelf tot stand brengt, hoe u deze harmonieën uitdrukt. Hoe u al dan niet het eerste contact met geestelijke krachten schept of deze ziet opbloeien uit uw werk, is niet belangrijk. Het maakt zelfs voor de resultaten van de genezing weinig uit.

Denk niet, dat u op die manier in de plaats kunt treden van de normale geneeskunde, die de mechanika van het lichaam is. En deze mechanika is werkelijk wel in staat, om zo hier en daar zelfs een onderdeel te vervangen of af te sluiten of desnoods ook het nodige te herstellen, op te laden, enz. U staat er niet tegenover als medicus, onthoudt dat goed. Geest en stof, die op deze wijze levenskracht en genezende kracht willen brengen, kunnen nooit in de plaats treden van de stoffelijke geneeskunde. Wel gaan ze er vaak bovenuit. En vaak kunnen ze dingen doen, die voor de geneeskunde onmogelijk zijn. Maar aan de andere kant zijn ze ook veel wisselvalliger. Laat ons daarom nooit proberen, om ons te stellen in de plaats van de geneeskunde. Maar laat ons proberen, om met, en desnoods ondanks de mechanische wijze, de harmonie te geven. Want, geloof me, een mens, die levenskracht heeft en levenswil, die in zich harmonisch is, die overleeft zelfs een behandeling van een heel stel specialisten. En dat is niet als hatelijkheid bedoeld.

Dus, vrienden, we staan niet tegenover anderen. Op het ogenblik, dat men mens of geest stelling neemt tegen de geneeskunde, verkleint men zijn eigen mogelijkheden, om waarlijk genezende kracht, om levenskracht, aan een patient over te dragen. Elke strijd, die men voor zichzelf schept, elk verwerpen, dat men in zichzelf tot stand brengt, vermindert de mogelijkheden, die men heeft. Aanvaardt het Al, leef op uw eigen wijze, wees innerlijk zelf harmonisch, zo goed als u kunt, maar begin in 's Heren naam niet te bestrijden, te verachten, te verwerpen of ter zijde te stellen. Begin met alles te aanvaarden. Als u dat doet, dan zult u zelfs de geneeskundige hulp haast onwillekeurig meeslepen in diezelfde harmonie ter genezing en waar het u toch niet gaat om de erkenning, maar om het grotere geluk, de grotere vrede van anderen, geloof ik wel, dat dit volledig aanvaardbaar is.

En nu het laatste puntje, het laatste toespraakje, dat hier dan in deze inleiding zit. Onthoudt één ding: God is voor ons meestal ver weg. Als we bidden tot God, dan is het heel vaak, of we proberen te telegraferen van Hilversum naar New York, om van daar een flesje stof te laten sturen naar hier toe, wat men ook hier in een apotheek zou kunnen kopen. Dat is dwaas. Neen, zo lang God ver weg is, hebben we we aan die God weinig of niets. We moeten niet werken met iets, dat op een afstand is, maar in wezen dichtbij. De beste oplossing? Weet u, dat God in u woont? Gij zijt a.h.w. direct God, want God leeft in U. De kracht, alle kracht, alle re-

den, de bron van alle leven, is met u verbonden, leeft in u, is vlakbij. Kunt u dat aanvaarden, kunt u voelen: ik ben nu onmiddellijk verbonden met mijn God? Beroep u dan op God. Dan beroept u zich op de grootste, op de meest Kosmische waarde, die er bestaat. Hebt u het idee, om een verre God te vragen, zoek het dan in 's hemels naam dichterbij huis.

God op zichzelf is voor ons een beeld. Wanneer dit beeld dichtbij is, vult het ons wezen aan, is het ver weg, dan betekent het weinig of niets. De verwachting van een ingrijpen en een wonder van een ander zal nooit onze eigen harmonie vergroten, ten hoogste onze aanvaarding van iets. Wanneer wij actief willen zijn en levenskracht willen geven, genezende kracht willen uitzenden, dan mogen wij niet passief zijn. Wij moeten zelf actief worden, d.w.z., dat wij zelf de bron van kracht moeten zijn en blijven. Bidt zoveel u wilt, knielt, volbrengt uw riten, spreekt de magische woorden, de grote Onbekende Naam, u zult van mij geen bezwaar horen, het kan zijn nut hebben. Maar wilt u werkelijk nut hebben, besef uw God dan in uzelf en maak al die dingen tot een uitdrukking. Dan beleeft u de werkelijke liefdekracht, de innige verbondenheid met God.

De Goddelijke liefde, die uzelf omvaamt en omgeeft, die u steunt, die met u is, die alles mogelijk maakt, daarin bent u sterk. Dan vindt u de Kosmische harmonie, de levenskracht zonder grenzen, dan vindt u de harmoniserende kracht, die praktisch altijd, waar een aanvaarding is of een begin van aanvaarding, bereid is.

Het is dit, wat ik in de inleiding naar voren wilde brengen. U weet, dat er heel wat bij is, wat u al wist. Ik weet ook, dat er hier en daar associaties zijn gelegd, die sommigen van u niet zo prettig vinden. Een beetje onduidelijk. Ik weet bovendien, dat ik natuurlijk te kort geschoten ben in het behandelen van gevallen. Want hoe kunnen wij door de liefde van geest en mens de genezende kracht en de levenskracht uitstralen, wanneer ik rheumatisch heb. Want er bestaat in feite geen verschillende procedure voor verschillende ziekten.

Er bestaat één kracht, één werking. Die ene kracht en die ene werking worden tot een panaceum, wanneer zij, geboren uit liefde, doordringen in het wezen van anderen en daarin, en niet van ons uit, de gespecialiseerde werkingen doen ontstaan, waardoor het begeerde resultaat van genezing wordt verkregen.

Nu, ik zou zo zeggen, denkt u er eens over na. U hebt ongetwijfeld veel te vragen. Alleen begint u nu niet met een opsomming van kwalen. Want alle kwalen, ik zeg het nogmaals, zijn in één punt gelijk, zij berusten op een disharmonie, die kan worden omgevormd tot harmonie. En zij blijven vaak disharmonie door een gebrek aan levenskracht of van innerlijke veerkracht en van eenheid tussen eigen

geest en stof. Vrienden, na de pauze zal ik gaarne uw vragen, commentaren en opmerkingen hierover beantwoorden.

P a u z e

Zo, vrienden, we zijn dan gekomen aan wat het belangrijkste deel van de avond kan zijn, n.l. aan uw vragen, opmerkingen en commentaren.

x Is voor deze genezing door liefdekracht ook nog enige kennis van opbouw en werking van het menselijk lichaam nodig? - Zij is niet noodzakelijk. Wanneer u n.l. de mens beziet, dan heeft hij, al is hij zich daar niet van bewust, een meer dan voldoende kennis van zijn eigen lichaam in zich. Wij weten b.v. uit de Oudheid, dat men de gewoonte had, om de mensen te laten slapen in het maanlicht en daarbij deze ook vaak nog aan bepaalde andere invloeden te onderwerpen, opdat ze in hun dromen hun eigen diagnose zouden stellen en hun eigen geneesmiddelen zouden voorschrijven. Geziende zeer primitieve geneeskunde van die dagen, had het toch wel vaak verbluffende successen. Ook tegenwoordig kan men nog wel, door een patient onder hypnose te brengen, hem somss er toe voeren, dat hij de oorzaak van zijn eigen symptomen, volgens eigen aanvoelen, verduidelijkt. Dat wijst er m.i. op, dat een primaire kennis omtrent de werking van het lichaam en vooral omtrent de daarin aanwezige storingen, bestaat, ook al is dat niet voor het waakbewustzijn, onmiddellijk bewijsbaar. Wanneer u dus een voldoende kracht wordt gegeven, dan zal de kennis, om die kracht te dirigeren, aanwezig zijn. Hebben wij te maken met het genezen van mensen, waarbij we zelf als genezer optreden, dan is het natuurlijk voor onszelf prettig, dat we enig inzicht hebben in de werking van het menselijk lichaam en de daarin optredende mogelijk grote fouten. Niet zozeer, omdat dat voor de genezing langs deze weg werkelijk noodzakelijk is, als wel, omdat het de mens helpt, om de symptomen te onderkennen en dingen te zien, die een onmiddellijk ingrijpen konden vergen. Zonder enige kennis kunt u dus de genezende kracht wel geven, maar de grote vraag is: zijn er niet oorzaken, die u snel genoeg kunt genezen, om erger te voorkomen? Het is daarvoor, dat ik de kennis van het menselijk lichaam wel belangrijk acht bij hen, die zich regelmatig met dit genezen willen bezighouden. Maar noodzakelijk acht ik dit zeker niet.

x Hoe moeten we ons zo'n eerste behandeling voorstellen? Het is toch een zekere vrees overwinnen voor onkunde en onbegrip van de zieke.

Nu ik geloof eigenlijk, dat wij ons die behandeling voorstellen als een zuiver geneeskundig proces. Een mens heeft n.l. in zijn eigen mentaliteit bepaalde ideeën gekregen omtrent genezen of wat er al of niet allemaal bijhoort. En wanneer u hem dus benadert zuiver vanuit de liefdekracht zonder meer en u zegt erbij: ik ga genezen, dan hebt u kans, dat er weerstanden wakker worden. maar het is toch niet noodzakelijk, dat dit genezen op de voorgrond wordt geplaatst. Het is de intentie, zeker, maar wanneer de harmonie zonder dat ontstaat, vloeit het genezen daaruit voort.

Je kunt tegen een kind zeggen: nu krijg je levertraan, want daar zitten vitaminen in en dat is zus en zo.

Het kind echter zal daardoor de levertraan niet lekker gaan vinden. Geef nu echter diezelfde levertraan verpakt in iets, dat op een snoepje lijkt en het kind zal het met genoegen accepteren. Het gaat er voor ons niet om, dat we het idee van genezing op de voorgrond plaatsen, maar dat we de genezing kunnen volbrengen door de instelling van de eigen persoonlijkheid. Door eigen gevoel van één zijn met de ander, eigen overgave aan het Kosmische of desnoods aan het beperkte en de ander zal daarin niet noodzakelijkerwijze allereerst het element genezen hoeven te zien.

Ik wil u een voorbeeld geven, dat misschien verhelderend kan worden: er is iemand ziek, u zoudt hem willen genezen, maar u kunt niet zo makkelijk contact krijgen. Nu hebt u wel de gelegenheid om een praatje te gaan maken, u praat over de kinderen of ze in Australië zitten of in Canada of ergens anders, u praat een beetje gezellig, desnoods over het weer en de radio van gisteren, totdat een zekere sympathie ontstaat, een zeker gevoel van gezelligheid, van gebondenheid, en wanneer u nu in deze sfeer vanuit uzelf, zonder het te zeggen, probeert, om kracht te geven, dan hebt u meer kans op resultaat, dan wanneer u zegt: ik zal u gaan genezen, terwijl de ander er niets van gelooft. Want dan zit hij maar: "Ja, denken ze nou, dat ik gek ben of ben ik misschien gek of wat zou het zijn", en dan is de helft van de werking verloren gegaan.

Ik geloof, dat ik u met dit voorbeeld duidelijk maak, waar het om gaat. Liefde is nu eenmaal niet gebaseerd op een bepaalde dominerende factor. Het is een sfeer, het is een gebonden zijn, dat weliswaar tot uitdrukking tracht te komen op verschillende wijzen, maar waarbij toch die sfeer allereerst bepalend is. Wanneer wij vanuit onszelf deze sfeer, dit harmonisch zijn, naar voren kunnen brengen, dan hebben we de sfeer geschapen, dan hebben we het contact tot stand gebracht. En dan kunnen we eventueel later, wanneer dat voor onszelf prettiger is, zeggen: "ik denk toch, dat je niet prettig voelt, maar zal ik mijn hand eens op je hoofd leggen, misschien dat dat prettig is, een beetje koel." Dan zeg je nog niet eens: Ik ga je genezen. En op die manier breng je dus langzaam, maar zeker voor jezelf ook het element "genezing" sterker tot uiting, desnoods zonder de zieke of de patient daar iets van te vertellen.

Het is volkomen fout, wanneer u naar iemand toestapt en zegt: "Ik kan u genezen, aanvaardt gij mij?" Dan heb je in 9mvn de 10-gevallen kans, dat de ander zegt: Nou, nou, schep je nou niet een beetje op?" En dan is het moeilijk om nog wat te bereiken. Ga dus a.u.b. uit, eerst van de sfeer, van de liefde, niet een materiele liefde, maar van dat gevoel van eenheid, dat gebonden zijn binnen de Kosmos. En hoe meer u zich daarbij van die Kosmos zelf deel voelt en de ander in die sfeer op kunt nemen, zoveel te beter.

Wanneer men iemand zijn kracht wil geven, is het dan beter dit zeer geconcentreerd en gekeren per dag te doen, zonder dat de persoon in kwestie dit weet, zodat hij zelf

niet te veel met zijn kwaal bezig is, of is het juist beter, dat de persoon het weet en zich open kan stellen?

Ja, dat ligt natuurlijk weer aan de gevolgde wijze van werking en ook aan het karakter van die andere persoon. Er zijn mensen, die hunkeren naar een mogelijkheid tot genezing en voor hen is dit zich instellen op zichzelf, zuiver psychologisch gezien, reeds een gunstige factor. Voor hen is het een paar maal per dag erop concentreren, dat je beter kunt worden, geen herinnering aan de kwaal; daar zijn ze toch wel mee bezig. Voor zulke mensen zou ik zeggen: natuurlijk, zeg het maar duidelijk, dat het enkele keren per dag gebeurt. Wanneer u echter te maken hebt met iemand, die normaler wijze zijn ziekte niet zo serieus neemt, probeer dan met hem in harmonie te komen, zonder meer. Het gaat er toch niet om, dat wij dit genezen adverteren, het gaat erom, dat we het tot stand brengen. Dat is de voornaamste kans hier.

x Als een persoon voor een kwaal door twee personen behandeld wordt, b.v. de een door magnetiseren en de ander door opdragen in gebed, heeft dat een goede uitwerking voor de patient?

Nou, dat is natuurlijk sterk afhankelijk van de manier, waarop die twee tegenover elkaar staan. Ik wil u een typisch voorbeeld geven. Daar is een patient, die neemt een magnetiseur en een gebedsgenezers. Die gebedsgenezers denkt: ik zou je makkelijker beter maken, als die knoeier je maar niet regelmatig kwam behandelen. Hoe vaak komt dat niet voor. En aan de andere kant zegt de magnetiser: ja, ik zou dat nou wel graag willen doen, maar die gebedsgenezers en die sfeer, dat ligt me niet. Dat heb je dus kans, dat wat de magnetiseur goed maakt, door de gebedsgenezers wordt tegengewerkt en omgekeerd. Zijn die twee daarebtegen harmonisch met elkaar, wat kan er dan beter zijn. Dan versterkt de een het effect van de ander en is de verschillende wijze van werken niets anders dan het aanvullen misschien van de tekorten, die de behandelingswijze van de ander met zich brengt. Het is hier heel belangrijk, dat u ziet, waar het om gaat. Het gaat er niet om, hoe je behandeld word of door hoeveel personen zelfs. Het gaat er alleen maar om, of bij die behandeling die sfeer van genegenheid, van vertrouwen aanwezig is. En punt 2: Of degenen, die behandelen ten opzichte van elkaar prettig gestemd zijn of minder aangenaam aanvoelen. En wanneer u daarmee te maken hebt, dan zou ik zeggen: wanneer een magnetiseur optreedt en u doet b.v. aan opdragen in gebed, dan is het wel goed, dat u zich eerst eens realiseert, wie degeen is, die behandelt, kan ik daarmee harmonisch zijn of is het beter, het aan die ander over te laten. En bovendien is het voor een patient ook vaak vervelend, wanneer hij onder meerdere invloeden staat, die met elkaar strijdig zijn. Want u moet niet vergeten, dat elke genezer zijn eigen manier heeft, om het zo uit te drukken. De dokter komt en zegt: "Ja, ja, ja, dat gaat goed, he, we zijn weer wat vooruitgegaan, zie ik. Ja, ik geloof werkelijk, dat we het nu gehaald hebben." Hij gaat weg en nu heeft hij misschien bij zichzelf gedacht: "Jongen, jongen, wat moet ik daarmee beginnen", maar hij heeft de patient wat opgewekter achtergelaten. Nu komt daar no. 2: "Ja, ik zie het al, het zit er nog steeds, ja, ik zie een demon in je aura. Als die er niet af is, dan..." Weg is het optimisme van de patient. Ik word door

demonen achtervolgd: zwarte magier. Dan komt no. 3. Die zegt: "Nou, het is allemaal zo erg niet, hoor, hoef je geen drukte over te maken. Maar weet je, wat jij 's moest doen, je moest 's een beetje meer goed ademen." En 'n, aan het einde dan zien we onze patient na al die adviezen als een zenuwwrak in bed liggende, proberen, om demonen uit zijn cure te plukken, terwijl hij tevens poogt, om diep adem te halen en zeer waarschijnlijk aan een kwaal suc-combeert, zonder dat het noodzakelijk was.

Een beetje overdreven, een beetje spottend misschien, maar realiseer u eens, wat dat betekent kan. De een, die werkt alleen met demonen. Goed, die kan misschien wat bereiken, of het nu gaat om feitelijke demonen of om astrale gestalten of zelfs maar om een illusie. Wanneer die genezende kracht nu maar blijft, dan kan er nog iets bereikt worden. Maar als er een tweede komt, die daar tegenin gaat, een derde, die het weer anders ziet, dan gaan ze van elkaar zeggen: "Nou ja, je bent ook maar een knoeier", en wat is dan het gevolg? Dan sta je met zijn allen bij een patient en zijn levenskracht druk je. In plaats van hem wat te geven, steel je zijn levenskracht. Daarom, vrienden, als ik u een raad mag geven, wanneer u een patient behandelt, zorg dan, dat u zich zo sympathiek mogelijk instelt ten opzichte van eventuele anderen. Wanneer een medicus behandelt, dan hoeft u het niet 100% met hem eens te zijn. Maar probeer dan in ieder geval te begrijpen, dat hij zijn best doet en dat u, door ook uw best te doen, misschien hem kunt helpen, om op een justere manier zijn best te doen, maar ga er niet tegenin. Die strijd, die disharmonie, brengt u over uw patient en een deel van zijn kwaal komt voort uit disharmonie. Dan wordt het vanzelf erger en niet beter.

x Komt kinderverlamming ook door disharmonie in het kind? Hoe wordt dit in harmonie gebracht? Door inenting?

- Ja, dat is een heel aardige vraag. Kijk eens, kinderverlamming op zichzelf is een besmettingsvorm eigenlijk. De inenting wekt binnen het lichaam een grotere weerstand daartegen. Dat is dus zuiver mechanica. Maar wanneer wij nagaan, wanneer de kinderverlamming het gemakkelijkst optreedt, dan komen wij tot de conclusie, dat dit vooral gebeurt, wanneer het kind oververmoeid is en in de meest gevallen daarbij, wanneer het kind een tijdlang meer heeft willen doen dan het kon, zowel spelend als op andere wijze. Dan ontstaat de grote vatbaarheid en op basis daarvan durf ik zeggen, dat ook hier disharmonie mede de oorzaak is. Want wat de mensen heel vaak vergeten, is, dat veel ziekten en ziektebeelden veroorzaakt worden door invloeden van buitenaf, maar dat deze invloeden van buitenaf eerst vat krijgen, wanneer innerlijk een zekere onevenwichtigheid of disharmonie, noem het een verzwakking of anderszins, is ontstaan. En ik geloof, dat ik daarom deze vraag ook volkomen redelijk beantwoord, wanneer ik zeg: ja, inderdaad, disharmonie in het lichaam is ook hier mede de oorzaak.

x Is er een praktische scholing voor genezing mogelijk?

- Ja, een praktische scholing is natuurlijk wel mogelijk. Maar ik meen toch, dat juist, wanneer wij uitgaan

van de genezing, die gebaseerd is op de harmonie, de liefde dus, die alles omvat en waarin men zichzelf negeert voor een kort ogenblik of langere tijd, dat wij dan geen scholing nodig hebben, voor die genezing. Maar wel onszelf voortdurend zullen moeten trainen, om dit gevoel van eenheid met het geheel, niet te zeer te verliezen en onszelf te zeer tegenover het geheel te stellen. Dat is een training, die in de praktijk elke dag kan worden doorgevoerd, maar die u alleen uzelf kunt opleggen, waarvoor geen praktische examens bestaan, maar waar elke dag zelf zijn opgave voor pleegt te stellen. Wil men overgaan tot de genezing, dus b.v. magnetiseren e.d., dan geloof ik, dat het wel goed is, wanneer men eens een paar keer oefent, al is het maar om zelfvertrouwen te verkrijgen en dat men dat in een kring doet, waar men elkaar wat kent, waar het dus niet zo gek is, wanneer je ineens zegt: ik zal proberen, die hoofdpijn weg te nemen. Daar kan ik wel voor voelen. Per slot van rekening is het een beetje veel gevegd, om u ineens naast een doodzieke te zetten en te zeggen: maak die eens even gezond. Probeer het eens met wat kleine dingen. Probeer eerst dat gevoel te krijgen van: Ik kan, ik hoor, het is deel van mijn wezen en van mijn taak. Dan krijgt u vanzelf de mogelijkheid, om meer te bereiken. Wat het verdere betreft, ja, wanneer men in groepen samenwerkt, dan geloof ik werkelijk, dat men moet trachten, door-bespreken, gezamenlijk mediteren, enz. de eenheid binnen die groep zoveel mogelijk op te voeren, en door die intense eenheid van de groep, het mogelijk te maken, dat men zich verliest a.h.w. in het werk van de groep als geheel.

x Is de paranormale begaafdheid te meten?

= Ik geloof, dat de paranormale begaafdheid alleen te meten is aan haar resultaten. Wij moeten niet vergeten, dat het woord "paranormaal", dus boven normaal, reeds aangeeft, dat wij te maken hebben met werkingen en krachten, die buiten het bereik der normale verschijnselen liggen. En alle meetbaarheid is gebaseerd op hetgeen de mens als normaal aanneemt. Men begint met iets te ontdekken. Daarna vormt men over die ontdekking een theorie. Op grond van die theorie ontwikkelt men de proeven en de meetapparatuur, waarmee het meetbaar wordt. Dat houdt in, dat voor het grootste gedeelte van wat men noemt de paranormale verschijnselen op dit moment geen voldoende meetapparatuur bestaat en daardoor zijn zij dus ook niet meetbaar. Maar wanneer men gebruik zou kunnen maken van een versterkingsfactor van 100.000 tot 150.000, dan geloof ik wel, dat men, mits de achtergrond voldoende onderdrukt wordt, een meetbaarheid kan bereiken. Het gaat hier n.l. om wijziging, vooral bij het magnetiseren b.v. en ook bij telepathie, van de omgeving van zeer, zeer kleine stroomsterkten, die, volgens mij, in een constant spanningsveld, b.v. gelijkspanning, aangelegd op een condensator in lucht van voldoende droogte, dat men dan inderdaad deze zeer kleine variaties zou moeten kunnen meten. Maar dan heeft men alleen het verschijnsel gemeten, maar niet de eigen vibraties van de kracht. Die zijn niet vaststelbaar. Ook niet de eigen werking van die kracht. Wanneer het zou gaan, om het verder ontleiden, geloof ik, dat men nog eerder een telepathische impuls zou kunnen meten, die uiteindelijk meestal kan worden

herleid tot een woordimpuls in zijn betekenis, dan een genezende impuls, aangezien deze de zeer complexe vibraties van het eigen lichaam plus eigen aura en geest in zich dragen en dus een zeer samengestelde trilling vormen met een sterk variërende frequentie en een ook zeer sterk variërende amplitude. Ik hoop, dat dit niet al te ingewikkeld is, om het zo te formuleren, maar ik wil dus duidelijk maken, dat er wel mogelijkheden bestaan, maar dat men nog niet zo ver is, omdat men eenvoudig niet beschikt over de voldoende gevoelige instrumenten en de daarvoor voldoende afgeschermdes vertrekken. Ook belangrijk is, dat men toevalsimpulsen van buitenaf kan weredn. En men is nog niet ver genoeg gevorderd in het onderdrukken van de achtergrond, die men bij versterking nu eenmaal krijgt, om de signalen zuiver en scherp te kunnen gadeslaan of aflezen en schrijven. Ik geloof echter wel, dat die paranormale begaafdheden en vooral de krachten daarvan uitgaande, op een gegeven ogenblik technisch meetbaar zullen worden. De paranormale begaafdheid zelf zal op den duur misschien ook wel erkend kunnen worden, maar dan zal eerst de psychologie nog een hele evolutie door moeten maken en daarbij komen van een manifestatie-psychologie tot een eigenschapspsychologie en dat is op het ogenblik nog niet het geval.

De psychologie is op het ogenblik de motivering plus de manifestatie van die motivering. Wij gaan dus uit van het manifest, niet van de grondegenschappen. Juist wanneer men naar de psychologie terug kan keren, tot de kernwaarden van het ik, de kernegenschappen kan gaan herkennen in de veelheid der verschijnselen, dan worden we niet meer gehinderd door alledand problemen, verdringen e.d. We hebben toegang tot de persoonlijkheid en dan kunnen we zelf zien, dat daarin bij sommigen extrafactoren optreden, die schijnbaar geen normale functie hebben. Als we dan verder zien, dat die personen ergens parnormaal begaafd zijn of in andere gevallen een zeer hoge intelligentiequotient hebben, dan weten we, dat we hier inderdaad vaststellen, dat parnormale begaafdheid bestaat.

U zei, parnormale genezing is niet meetbaar. In dit verband een associatie. Er is in Nederland een meditatie-groep, waarbij gezegd wordt, dat in een hogere sfeer deze meditatie meetbaar gemaakt kan worden middels een absorbtie-factor. Moet ik daaruit afleiden, dat wel degelijk bepaalde krachten, al zijn dit geestelijke krachten, meetbaar gemaakt kunnen worden, niet door ons, maar wel door de andere kant?

- Ja, inderdaad, maar uw gedachten zijn voor ons ook meetbaar, voor u echter niet. Maar daarom loopt u dus vast. Wanneer wij spreken over meetbaarheid, dan lijkt het mij toch redelijk, dat men uitgaat van het standpunt, dat meetbaarheid bij de mens moet bestaan. Bij ons zijn die dingen allemaal direct kenbaar. Wij hebben die meetbaarheid niet meer nodig, wij kunnen die hoogstens gebruiken, om de intensiteit en de gerichtheid van een bepaalde kracht eens na te gaan, zoals u dit misschien doet, om eens na te gaan, of uw lichtspanning nu wel direct goed is, als u een lamp wilt gebruiken of een apparaat. Wij kunnen op een gegeven ogenblik zeggen: er is een zekere kracht, wij stellen ons daarvoor open. Wanneer binnen een bepaald belevingsmoment zoveel van die kracht is opgenomen, dan kan worden gesteld, dat de totale kracht zo en zo

hoog is. dat is dus mogelijk. Maar u hebt het hier op aarde nog niet; u bent nog niet zo ver. En daarom kunnen we dus vanuit materieel standpunt zeggen, dat, althans op dit moment, nog geen mogelijkheid tot werkelijke meting van het paranormale bestaan. De beste resultaten in die richting zijn verkregen in Turijn, waar men via spreekantenne-metingen met hoge gelijkspanningen inderdaad zeer kleine variaties heeft vastgesteld, gepaard gaande met inderdaad genezing enerzijds en anderzijds de ontvangst van geestelijke boodschappen en ook van het tekenen onder invloed. Daarbij dus afwijkingen werden vastgesteld in de spanning, die in de kamer aanwezig was. Maar die waren zo minem, dat het niet mogelijk is geweest, om verschillen te constateren tussen de invloed, die optreedt voor het tekenen, voor spreken onder invloed of het gebruik maken van genezende kracht. En daar hebt u precies, hoe ver men op aarde is. En vanuit stoffelijk standpunt geloof ik, dat het erg begerenswaardig lijkt, om het hier op aarde te kunnen meten, want wat ze aan de andere kant meten, kunnen ze je wel vertellen; maar als je daaraan gelooft, is voor u de noodzaak van meting al voorbij.

x Ja, ik weet niet, of het een persoonlijke vraag is. Ik heb enige mensen wel hoofdpijn weggenomen, maar ik heb er zelf nooit erg veel vertrouwen in. Ik ben er iedere keer, om zo te zeggen, verbaasd over, dat het lukt. Kan ik daar iets aan doen?

- Nou, het is natuurlijk wel ergens iets persoonlijk, wat u zegt, dat zult u zelf wel begrijpen. Maar u kunt dat wel in het algemeen stellen. U wilt graag zo kritisch denken, dat u dingen, waar u innerlijk volledig aan gelooft, voor uzelf redelijk nog niet aanvaardbaar acht. Dientengevolge verblijft u zich over uw eigen resultaten, ofschoon dat in feite niet noodzakelijk is, om de doodeenvoudige reden, dat u zich hebt afgewend, deze resultaten als mogelijk te beschouwen. x O, nee, ik beschouw het wel als mogelijk, maar ik wist niet, dat ik zonder meer krachten bezit. Het is ook zo, de ene keer gaat het en de andere keer lukt het niet. - Naar mate u zelf met de ander harmonisch kunt zijn of niet, zal dit wel of niet lukken.

x Mij is meermalen gevraagd: Als er sprekers doorkomen door een medium, waarom dat bijna altijd mannen zijn.

- Nu, dat kunnen we heel eenvoudig verklaren. Het is n.l. zo, dat, wanneer door dit medium een vrouw doorkomt en hij komt er achter, we de kans hebben, dat hij zegt: ik wil niet verder de rísee zijn, ik houd er niet van als man met vrouwemanertjes bezig te zijn. Dat is een feit, waarmee we rekening houden en of we ons nu tonen in een meer mannelijke of een meer vrouwelijke gestalte, het maakt weinig verschil uit, want - ofschoon u zich dat waarschijnlijk niet voldoende realiseert - sexe is in de geest praktisch onbelangrijk. Het is slechts mentaliteit en instelling en bij een terugkeren naar de aarde zou een terugvallen in de persoonlijke eigenschappen voor de vrouw inderdaad betekenen een bepaald gedrag en een bepaalde manier van zich te bewegen, ja zelfs een bepaalde stemvorming en woordenkeus. En wanneer daartegen bezwaren bestaan, dan nemen we de moeite, om dat een beetje te vervormen. En dan zegt u rustig, dat het allemaal mannen zijn. Maar ja, u weet altijd veel beter dan wijzelf, wie er is door geweest. Wij denken nog wel eens, dat u het mis hebt.

Dan zijn we met deze gezellige noot, geloof ik, aan het einde gekomen van de vragen, d.w.z., dat ik de bijeenkomst voor u ga sluiten. En nu hebben we het aldoor gehad vanavond over liefde en over levenskracht. En we hebben het steeds gehad over die dingen, die je voor een ander kunt doen. Maar toch vraag ik me af, of men in vele gevallen zich wel realiseert, wat het eigen wezen eigenlijk is.

Er is een oude legende, dat God eens de rode Aadam schiep, doch dat deze in zijn slaap zich door de Boze een deel van zijn wezen, zijn kleed a.h.w. liet ontstelen. Sedert dien zijn de mensen verstrooid. En toch zijn zij in feite deel van dat ene en zullen zij tot deze eenheid moeten terugkeren, vóórdat de grote Aadam weer wandelt in het Paradijs. Deze kleine legende, vrienden, geeft misschien meer weer, waar het om gaat dan al, wat ik gezegd heb. Wij hebben onze verschillen als mens, maar dat zijn niet werkelijke verschillen. Wij menen, dat wij strijdige belangen hebben, maar dat is niet helemaal waar. In feite is ons enig belang een juiste harmonie en een juiste samenwerking in geest en stof. En die samenwerking impliceert een aanvaarding, een aanvaarding, waardoor we ons zeker voelen in de hoede van anderen, waardoor anderen zich zeker voelen in onze hoede. En dit is dan de grote liefde, die de mensen binden moet, noem het naastenliefde. In al deze dingen rijst voor mij altijd weer één grote vraag: waarom weigeren wij steeds weer, om deze eenheid te erkennen? Waarom maken wij steeds weer als mens en ook soms als geest, regels, voorschriften en voorstellingen, die ons van elkaar verwijderen, in plaats van nader tot elkaar te brengen.

Waarom zijn wij zo trots op wat we bezitten, zonder te begrijpen, dat we het alleen bezitten kunnen, krachtens en dank zij al het zijn. Ik weet daarop geen antwoord. Misschien zijn we ergens verdwaald, verdwaald in ons eigen leven, in ons werkelijk bestaan, verdwaald in een veelheid van opvattingen en verdeeldheid - die niet belangrijk is - in een voortdurende belangstelling voor de details met een absolute minachting voor de hoofdzaak. Dat lijkt mij het antwoord. Ik weet niet, of het goed is. Het lijkt mij zo. En daarom wil ik deze avond graag besluiten met dat begrip van die eenheid. Ik zou die eenheid nog een keer duidelijker willen stellen. En nu weet ik wel, dan klinkt dat weer ergens vroom of poëtisch, er is altijd wel een naam te vinden. Maar geeft u er nu eens geen naam aan, probeert u zich alleén eens af te vragen, of dit niet mogelijk is en hoe dit zou zijn.

Er is een God, die in ons allen leeft. Wij allen zijn deel van één God. Dan zijn wij ook deel van elkaar. Wij trekken grenzen van ras, van stand van sfeer, van wereld. In ons allen leeft God, dus zijn wij allen deel van elkaar en één. Laat ons dan die eenheid niet verloochenen. Laat ons de krachten, die komen uit aarde en hemel, niet zien als strijdige krachten, maar als krachten, die in ons de verbinding betekenen met de oneindigheid. Laat ons de krachten van licht en duister niet beschouwen als een strijd, waaraan wij vaak ten offer zullen vallen, maar als een openbaring van de wereld,

waarin wij zijn en van de weg, die wij gaan. Laat ons beseffen, dat geen van ons bestaan kan zonder de ander, Hoe vreemd het möge klinken, laat ons begrijpen, dat onze kracht gezamenlijk de kracht van de geopenbaarde God is en onze eigen kracht haast niest. Maar wij grenzen stellen tegen de oneindigheid, zijn we klein, waar wij die oneindigheid aanvaarden, zal onze grootte niet toenemen, maar wel onze werkelijke belangrijkheid. Wij moeten leven in een wereld, die werkelijk is en waar, niet in een wereld van eigen schimmelen en schijnbeelden, van eigen schimmelspel van gedachten, eigen vooroordeel en verwerping, van eigen sfeer en wereld, met uitsluiting van anderen, van hogere of lagere krachten of werelden. Wij moeten leven in één kracht en in een wereld, die één is. Wij moeten leven in het begrip van Kosmische eenheid, waarin ons leven alleen slechts waar is, omdat het deel is van het Zijn. Als wij ons beroepen, laat ons dan niet zeggen: God, geef mij kracht, want dan zetten wij onszelf buiten het geheel.

Laat ons zeggen: in mij zijt Gij, o God en Uw krachten gaan uit van mij. En als wij zoeken naar harmonie, naar veerkracht, naar de zin van het leven, laat ons dan niet zeggen: Wereld, geef me dit, maar: "In mijzelf draag ik het en voor de wereld maak ik het waar, want ziet, ik ben deel van die wereld." Laat ons nooit zeggen: ik ben machteloos of: ik ben te oud, te ziek, te dom, te dwaas of wat anders. Laat ons zeggen: "Zoals ik ben, werkende binnen het geheel, heb ik mijn waarde en mijn krachten in de eenheid met het geheel, deze Kosmische liefde, die mij omvangt, en die ik beantwoord, omdat ik er deel van wil zijn, vind ik voor mij de oneindigheid, de oneindigheid van vermogen, van kracht, van liefde, van alle dingen. En in mijn kleine wegen maak ik ze waar, op mijn wijze, keer na keer. Maar wat ik waar maak, is slechts een punt in het raster van het grote gebeuren, is slechts een stip in de verdeling, misschien van het oneindige. Maar het feit, dat ik deel ben van het oneindige, geeft waarde aan mijn wezen, zin aan mijn leven, geeft mij kracht, om de waarheid onder het oog te zien."

Vanneer ge naar zieken gaat of ge gaat naar mensen, die geestelijke problemen hebben of ge zendt uw gedachten uit naar de disharmonie van de wereld, probeer dan eens niet te denken, hoe goed, dat ik harmonisch ben en harmonische kracht uit kan stralen. Laten we dan eerlijk zijn en zeggen: Daar lig ook ik ziek, want zo lang er één deel van de schepping ziek is, ben ik ziek. Ik ben deel ervan en als er één disharmonie is, ergens, is het ook mijn disharmonie. Ik wil niet de wereld genezen vanuit mijn goedheid, maar ik wil de harmonie hervinden met de wereld, door de erkenning van mijn wezen, alle eigenschappen en qualiteiten ervan en deze invoegen in het geheel, opdat zo voor mij möge worden geschapen de werkelijke liefdekraft, die geest en stof verbindt, die het eeuwige en de tijd samensmeedt. Die de genezing mogelijk maakt, ja alles mogelijk maakt. De kracht, waarin de mens wordt tot deel van God. En God is onverbreekelijk verbonden met de mens. De voortdurend Openbarende in de tijd en het tijdloze.

Dat, vriendē, is de essentie, die wij besprekingen, steeds weer. Niet iemand, niet God, niet een ander, GIJ. En nu pleeg ik plagiaat, mijn broeders zeggen het op het ogenblik over de hēle wereld heen, steeds weer: Gij mensē, of ge gelooft of niet, gij, of ge nu uw vrede kent of niet, gij, of ge nu s/ ge nu streeft, geestelijk of stoffelijk, of ge u zeker voelt of onzeker, gij en gij alleen. Gij, als deel van het geheel, gij kunt volbrengen. In u ligt de kracht, in u ligt het licht, in u ligt de werkelijkheid, in u openbaart zich God. En niemand kan dat voor u doen. Gij, als deel van het geheel, zult de openbaring kennen, ge zult de kracht kennen in alle dingen. Gij, u stellend tegenover het geheel, zit als een blinde, die de schoonheid niet kan erkennen van de tuinen, waardoor zijn weg voert.